

Noc pokročila, den se přiblížil

Rožnov, Střítež: 3.12.2017

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Mt 22, 1 – 14

Text: Ř 13, 11 – 14 *Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku; vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme věřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblecete se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.*

Epištolní perikopa na 1. adventní neděli začíná slovy: „Víte přece, co znamená tento čas.“ Jaký čas apoštol myslí? Na co své čtenáře upozorňuje? On vlastně říká: Uvědomte si, v jaké době žijeme. Co je to za dobu. Uvědomte si, že dnes je nám druhý příchod Pána Ježíše Krista blíže, než byl před dvaceti třiceti lety. Oni tenkrát ani nepočítali s tím, že by ještě za dva tisíce let tady ten svět trval. Oni už v tom prvním století žili s vědomím, že Pán Ježíš může přijít rovnou zítra. Zatímco my po dvou tisících letech žijeme, jako bychom tu ještě dalších dva tisíce let měli žít. Apoštolova logika je jiná. Jestliže ta doba, co už je za námi se prodlužuje, pak ta doba před námi se zákonitě zkracuje. A jestliže v prvním století pokládali Kristův příchod za blízký, pak v naší době jsme pochopitelně Kristovu příchodu ještě mnohem blíže.

Co znamená tento stále se zkracující čas, tato doba, v níž žijeme, to nám každoročně připomíná právě advent. Tak jako se zkracuje adventní čas zbývající do vánočních svátků, tak jako se zkracuje denní svit do zimního slunovratu, tak jako se zkracují uhořívající svíčky na adventním věnci, tak se zkracuje doba zbývající do příchodu Pána Ježíše Krista. Apoštol předpokládá, že to jeho čtenáři vědí. Apeluje na jejich selský rozum. „Víte přece, co znamená tento čas... Vždyť nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát.“ Bratři a sestry, je to logické, dobře to víme. Ale co to znamená pro nás?

To znamená, píše apoštol, abyste procitli ze spánku. Každému se stane, že duchovně usne, jak o tom svědčí podobenství o družičkách, které čekaly na ženicha. Ale apoštol říká: ten čas, kdy je třeba procitnout, není před námi, ten už je tady, BaS. Už na nic dál nečekejte. Noc pokročila, den se přiblížil.

Křesťan vidí běh lidských dějin právě v této perspektivě. Ne jako den, který se pomalu chýlí ke svému konci a blíží se noc. Apoštol tento běžný pohled obrací a říká, je to naopak. Teď je noc, ale blíží se den. To je zásadní poznání. Křesťan prožívá tuto dobu, tento čas, svůj život i celou historii lidstva ne jako ubíhání dne, který se chýlí ke svému závěru, a pak je nám líto, že pomalu ale jistě končí a blíží se noc smrti, ale naopak, že jde o veliké těšení, ano nedočkavost, tak jako ponocný, který čeká jitro, který čeká, až vyjde slunce, jak čteme ve 130. žalmu. To znamená tento čas. Čas veliké naděje, čas, který přibližuje naši spásu. Prožíváte plynoucí čas jako těšení, plni nadějného očekávání, kdy noc ustupuje a den se přibližuje? Moc se nám to nedaří, ale apoštol nás chce k tomuto pohledu povzbudit.

Jestliže začneme vnímat čas tímto novým, jestliže se takto budeme dívat na dnešní dobu, tak to znamená, říká apoštol, že my v tom těšení smíme popustit uzdu své netrpělivosti a už se můžeme začít chovat tak, jako by už byl den. Odložme proto skutky tmy, říká apoštol, a oblecme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblecete se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.

Jak to zpravidla vidí lidé kolem nás? Svět má ještě noc, a tak žije zcela nepokrytě „v hýření, v opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech“. A kdo se k tomu nepřidává, kdo si nedopřává tato pokušení noci, je pokládán za zpátečníka, za staromódního člověka, který je o sto let pozadu. Všimněte si ale, jak to vidí apoštol Pavel. On to vidí zcela obráceně. Ten, kdo se s ostatními neoddává nemravnostem, není zpátečník, ale naopak je o krok popředu, je v pohledu apoštola pokrokový – zatímco druzí ještě mají noc, on už má den, on už žije jako za dne. On už skutky tmy odložil jako něco starého, překonaného, nepotřebného. Vidíte, že víra člověka v životě

nebrzdí, nýbrž táhne. To co brzdí, jsou ony skutky tmy, které je třeba odložit, odhodit, zřici se jich, jinak se dál nedostaneme. Apoštol Pavel to říká zcela jasně: Jestliže cítíš, že potřebuješ odložit nějaký, nazvěme to třeba „skutek tmy“, tak to udělej. Jestli je ve tvém životě něco, s čím nelze radostně vítat příchod našeho Pána – prostě něco, s čím nemůžeš na denní světlo - tak to odhod' pryč. A Ježíš sám to říká s nadsázkou ještě vyostřeněji: „Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, prostě ji utni a odhod' pryč; lépe je pro tebe, vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně.“ Mt 18, 8.

„Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblecte se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním.“ Tedy ještě jednou: Co znamená odložit skutky tmy? Co jsou to skutky tmy? To je to, (řečeno zbožně) co v mém životě nebylo osvíceno světlem Božího slova. Potmě se hřích vůbec nezdá být hříchem, protože potmě není vidět nic. Skutky tmy mohou být i věci, jejichž hříšnost není na první pohled zjevná. Dokud ovšem na ně nedopadne záře Božího slova. Také to nemusejí být konkrétní činy. Těmi skutky tmy mohou být myšlenky, slova, postoje, způsoby jednání. Jedno mají ovšem skutky tmy společné. Zbavují člověka pravé radosti a pravého života. Nabízejí radost náhražkovou, falešnou, podvodnou. Pravému životu škodí a přímo jej ničí. Kdo skutky tmy obléká, na příchod dne se netěší a chce, aby zůstala noc. Ale denní světlo je lepší než noční tma. Proto je potřeba skutky tmy svléct a místo toho obléct nový šat.

Na mnoha místech Nového zákona se život křesťana přirovnává k novému šatu. Tady máme hned dva obrazy toho nového odění. To první je „zbroj světla“. Proč zbroj? Protože o ten nový způsob života je třeba neustále bojovat. Je třeba podstupovat zápas o život svobodný od hříchu, o nový svobodný styl života. To samozřejmě můžeme zkoušet i bez víry v Boha a bez křesťanství, a může to mít jistě úspěch, ale k pravé spáse je tato cesta podle ap. Pavla pro člověka neschůdná – někdy se dokonce podobá jepičímu životu mnoha novoročních předsevzetí. Lepším řešením je, říká apoštol Pavel, obléci se v Pána Ježíše Krista. Tedy zahalit se do Ježíše. Do jeho milosti. Do jeho lásky. Písmo praví: Neboť láska přikryje množství hříchů. Pak už se nemusí člověk schovávat ve tmě, ale může vyjít na světlo jako omilostněný hříšník. Obléci Krista samozřejmě neznamena zakrýt zbožným pláštěm naše neřesti a vášně, abychom je mohli dále páchat a jim podléhat, nýbrž je to možnost, jak vyjít na světlo bez obvinění a odsouzení, abychom mohli znovu žít řádně jako za denního světla. Tzn. autenticky, opravdově, upřímně, ne bezvadně, ale bez pokrytectví a zbožných masek. Obléci Krista neznamena stát se dokonalým a bezchybným člověkem, ale takovým, který nic neskrývá. Protože jeho viny vzal na sebe Kristus. I když kolem nás vládne temnota a dějí se skutky tmy, my sami smíme žít jako ve dne. Pravdivě, upřímně, poctivě. Smíme předběhnout dobu, předběhnout čas a žít už teď řádně jako za denního světla. Nebudeme pozadu, nebudeme zpátečníci, ani nepůjdeme s dobou, ale s Ježíšem budeme o krok napřed.

Modlitba: *Pane Ježíši, v našem životě jsou konkrétní věci, které bys asi označil za skutky tmy. Bojíme se s nimi vyjít na světlo. Také se je bojíme jen tak odhodit, bojíme se, že bychom o něco přišli. Prosím, vyved' nás z tohoto omylu a oprosti nás od všeho, co nás brzdí. Dej, ať žijeme pravdivě v souladu se svou vírou. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Prosíme, Pane, za tento čas, za toto adventní období, ať je dobou pokoje, klidu a míru ve světě, v naší zemi, v naší obci, v našich domovech i v našem srdci. Prosíme za ty, kterým advent nic neříká, s kterými to ani nehne, že tvůj příchod je blízko. Pane, smiluj se nad nimi, vždyť i tobě takových lidí líto a tak toužíš po jejich záchraně. Prosíme, Pane, aby tvé slovo vrhalo pravé světlo na naše hříchy, které si pěstujeme v našich domovech i v našich srdcích, abychom věděli, co v takovém případě dělat, kam se obrátit, na koho se obrátit, jak se obrátit, co to vůbec je to obrácení a pokání, abychom byli zbaveni moci hříchu a už mu neotročili. Ty jsi, Pane, náš Spasitel, vysvoboditel, vykupitel. Projev svoji spásu mezi námi, my o to stojíme. Opravdu. Amen.*